

Раковски, тъй, както ми го описваше той въ Виена. За това, като се разтурила работата помежду имъ, Богориди отъ тамъ заминалъ за Букурещъ, а Раковски съ д-ръ Рашка се завърнаха въ Българдъ. Тази неприятна случка ме разтревожи твърдъ много, като видѣхъ, че още въ началото нашата работа тръгнала на зло и разтуряние, и че Раковски нѣма да свърши нищо.

Така, въ това врѣме, Раковски располагаше съ повече отъ 4000 минца. Той, прѣди всичко, си купи кола, два добри коня, направи си българска униформа и прочее други лични потрѣби — *български князь*.

Момчета бѣха надошле въ доста голѣмо число, той прибра една частъ отъ тѣхъ въ своя дворъ; даваше имъ по нѣщо пари да се хранятъ; а той започна да я кара, като че е вече *князь* на България. Отива напр. на разходка въ Топчидере, туря на коне по двама да вървятъ прѣдъ колата му, а други двама подиръ колата — съ *княжески конвой*. — Мене ми се видѣ Раковски съ своитѣ си постѣпки съвсѣмъ дѣтински... Започнахъ да го питамъ, кждѣ е търговеца съ заржчанитѣ пушки? Той почна да се сърди и ми каза: това не е твоя работа, ако ни дотрѣбать пушки, сръбското правителство има много и то ще ни даде колкото ни трѣбать. Този отговоръ ми се видѣ още по-дѣтински. Разбрахъ вече, че сичкото е било на измама отъ негова страна и че главната цѣль е била, да се сдобие съ доста пари и нищо повече. При това пакъ, азъ бѣхъ се задължилъ прѣдъ виенскитѣ българи, да имъ съобщавамъ какъ върви работата съ приготвлението за въстание. Рѣшихъ се прочее да имъ пиша за сичко, какво става съ приготвлението.

Прѣзъ зимата, бѣше се завърналъ познатия тукъ дѣдо *Илю* — македонецъ съ четата си въ Българдъ. Азъ го намѣрихъ, както правѣхъ обикновено, и бѣхъ го завелъ при Раковски, който го бѣше прибралъ на квартира въ своята кѣща. За това говорѣхъ често съ дѣда *Иля* по тия работи.